

Testek

Októberben iskolánk diákjainak kirándulást szerveztek tanáraik Budapestre, hogy a Bodies – Testek című kiállítást megtekintsék. Bár elsősorban a biológiát emelt szinten tanulók utazhattak, laikus érdeklődőként mégis sikerült nekem is csatlakozni.

Nem tudtam igazán, mire számítsak. A kiállítás Magyarországra kerülése óta hatalmas szenzáció, ismerőseim közül mégis én voltam az első, aki láthatta, így megbízható beszámolókat nem álltak a rendelkezésemre. Természetesen volt egy elképzelésem arról, mit fogok ott találni: mindenféle felszabdalt, visszataszító emberi szervet, amelyektől majd az ájulás és a hányinger kerülget. Hatalmasat tévedtem, és ilyen szempontból talán kissé csalódtam is.

A kiállítás leírására ugyanis az undorító, émelyítő, gusztustalan szavak helyett inkább az érdekesítő, izgalmas, újszerű kifejezéseket használnám. Tény, hogy aki borzongani megy oda, akárcsak jómagam, nem azt fogja látni, amire számított. A testek, szervek ugyanis annyira profin vannak kipreparálva, hogy szinte nehéz elhinni: valaha ugyanolyan élő és lélegző emberek voltak, mint a látogatók. Sőt, még a hullákra sem hasonlítanak. Inkább tűnnek anatómiaórákon használatos műbabáknak, eltekintve persze az enyhe rothadó és vegyszerszagtól, ami megcsapja az ember orrát, ha túl közel hajol. Szemléltetésre viszont tökéletesek.

Szeretek kiállításokra, múzeumokba járni, mert olyan dolgokat láthatok és tudhatok meg, amiket esetleg nem tanulok az iskolában, vagy nem olvasok róluk szabadidőmben. Mégis mindig akad egy-két olyan téma, ami egyszerűen untat – ezeket legtöbbször kihagyom. Most azonban annyira lekötöttek a preparátumok és a hozzájuk fűzött magyarázatok, hogy mindent az utolsó négyzetcentiméterig megszemléltem és elolvastam. Különösen ötletesnek találtam a testek beállítását – a kedvencem az volt, amely az agyat volt hivatott szemléltetni Rodin A gondolkodó című szobrának mintájára.

Korábban sok olyan magyarázattal találkoztam, amely nem mondott nekem semmi újat az emberi testről, teljesen más volt azonban a valóságban is látni mindezt. Például, hogy milyen sűrű az érhálózatunk. A kéz, a láb erei különleges technikával voltak megfestve, megszilárdítva és a végtagban való elhelyezkedésüknek megfelelően kiállítva – már-már azon tűnődtem, hogy fér ide még csont, hús és inak is?

Persze azért volt néhány, örült tudósok laborjába illő kiállítási darab. Számomra a legijesztőbb a mindössze az idegpályákat, az agyat és két csupasz szemgolyót bemutató preparátum volt.

Gondolkodásra késztetett viszont az embrionális fejlődést bemutató részleg. Hétről hétre lehetett követni a magzat fejlődését a preparátumok által. Egy tanárunk tette fel a költői kérdést, ami mindannyiunkban megfogalmazódott: már ekkora a baba, és még mindig végeznek abortuszt?!

Biztos vagyok benne, hogy nekem, és mindenkinek, aki látta, maradandó élmény lesz ez a kiállítás. Még soha nem láttam emberi testrészeket ilyen közlőrl, és valószínűleg többé nem is fogok; a leendő orvosoknak, tudósoknak pedig kiváló lehetőség a tanulmányozásra. Mindenkit csak biztatni tudok a megtekintésére – érdemes megnézni, hogyan is működünk.

Szabó Sarolta 12. C

Ady Endre Gimnázium

Felkészítő tanár: Kluka Hajnalka